

1809

3die Beh. af Forst. til Pensionslov.

1810

figes at være administrative, og det mener jeg, at det Spørgsmaal maa siges at være, om en Embedsmands Agtelse og Tillid ved hans Forhold er bleven svækket i den Grad, at han maa afflediges; thi det Spørgsmaal, om en Embedsmand bør afflediges paa Grund af sit Forhold, er i og for sig et administrativt Spørgsmaal og vil efter min Formening ikke kunne bringes ind under Domstolenes Afgjørelse, uden at man bringer Domstolene selv i en falsk Stilling. Ligesom jeg mener, at det følger af almindelige Grundsætninger, saaledes have disse Grundsætninger ogsaa i Virkeligheden hos os været anerkjendte længe. Jeg vil nævne det Exempel, at en Embedsmand bliver dømt for en eller anden borgerlig Forbrydelse f. Ex. et bedrægtigt Forhold. Man vil da finde, at vore Domstole kun ville idømme ham den Straf, som er fastsat i Straffeloven, hvorimod han ikke bliver dømt fra sit Embede. Hvorfor ikke? Det er naturligviis ingenlunde, fordi Domstolene ere af den Mening, at denne Mand ikke bør miste sit Embede, men fordi det har været betragtet som en Sag, der maatte afgøres af Administrationen, efterat Domstolene havde udtalt sig, og efterat de havde kjendt den Paagjældende den for hans Forbrydelse fastsatte Straf. I visse Tilfælde idømme vore Domstole ganske vist Embedsfortabelse, nemlig naar det er fastsat ved Lovgivningen, at den skal idømmes; men udenfor saadanne Tilfælde gøre de det ikke, skjøndt i mange Tilfælde Embedsfortabelse ikke desto mindre maa blive Følgen. Men naar nu dette er saa i det Tilfælde, jeg her nævnte, nemlig, hvor en Embedsmand dømmes for en Forbrydelse, hvormeget mere maa det da ikke være saa, naar der ikke er Tale om en Forbrydelse, men om et andet Forhold, som ifølge Beskaffenheden af hans Embedsstilling maa berøve ham Embedet? Naar der er Tale om et saadant Forhold, hvormeget mere maa man da ikke sige, at det er unaturligt, at Domstolene paadømme det, medens det efter sin Natur henhører under en administrativ Afgjørelse? Grel-

lest viser Forholdet sig, — saaledes som det blev omtalt ved den foregaaende Behandling —, i det Tilfælde, hvor Domstolene allerede have dømt en Mand for en Forseelse til en mindre Straf, en mindre Bøde, men have meent, at Embedsfortabelse, skjøndt den maaskee er foreskrevet i Straffeloven som en mulig Straf for en Forseelse af denne Art, dog i dette Tilfælde ikke skulde anvendes, og hvor saa denne samme Domstol dog bagefter skulde dømme ham til Affledigelse paa Grund af den samme Forseelse. Derimod har det jo meget ofte fundet Sted, at Embedsmanden bagefter ad administrativt Veie er bleven afflediget, uden at Nogen har fundet, at der var det allermindste Forunderligt derti. Men heri ligger jo netop en Anerkjendelse af, at en saadan Affledigelse, som er foregaaet bagefter, har kunnet finde Sted i Kraft af administrative Hensyn; thi hvorfor vilde den ikke ellers være sket ved Domstolen, der jo har Ret til at idømme Embedsfortabelse? Denne Adskillelse imellem, hvad der hører Domstolen til, og hvad der hører Administrationen til, har altid været fundet at være naturligt, og derti ligger en Anerkjendelse af den Grundsætning, som den høitærede Finansminister har villet gennemføre ved nærværende Lov ved at indsætte en administrativ Domstol til Afgjørelse af det specielle Spørgsmaal, om den Paagjældende burde have været afflediget, om Tilliden til ham i den Grad var bleven svækket ved den af ham foretagne Handling, at han med Rette og Foie er bleven afflediget. Det forekommer mig derfor, at det vilde være urigtigt, om man ikke vilde gaae ind paa denne Tanke, saaledes som den nu er bleven formuleret, hvorved efter min Mening den Ulempe, som flæbede ved det første Forslag, er bleven borttagen. Jeg tror, at man maa indrømme, at en Forandring i Forholdet, som det nu er, maa siges at være nødvendig. Den nuværende Tilstand er under forrige Behandling bleven karakteriseret som en Slags Bæddeløbstilstand, og at en saadan Bædde-